

РЕШЕНИЕ

№ 6689

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **9804** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 176 от АПК.

Образувано е по искане на А. П. Г. за допълване на решение № 5306/02.09.2021 г. по адм. дело № 9804/2020 г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав.

Твърди се, че със съдебния акт, чието допълване се иска, съдът е пропуснал да се произнесе по основния иск – да бъде прогласена нищожността на Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“. Липсвало произнасяне и досежно незаконосъобразността на репатрирането на автомобила.

Препис от молбата е връчен на ответника- кмета на Столична община, район „С.“, от който е депозиран писмен отговор. Не се оспорва допустимостта на подаденото искане за допълване на съдебното решение. Изложени са доводи, че ако съдът е приел наличието на предпоставки за нищожността на акта, то е щял да я прогласи.

Административен съд София-град, въз основа на твърденията на страните, без да е необходимо провеждането на открито съдебно заседание, формира следните изводи:

Искането на А. П. Г. е процесуално допустимо, подадено е в срока по чл. 176, ал. 1 АПК от активно легитимирана страна.

Разгледано по същество, то е неоснователно.

На първо място, съгласно разпоредбата на чл.176 ал.1 от АПК, когато съдът не се е произнесъл по цялото оспорване, той по свой почин или по искане на страна по

делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. От цитираната разпоредба следва, че постановяване на допълнително решение е възможно тогава, когато съдът е пропуснал да обективира част от формираната си воля относно предмета на делото. В разглеждания казус предмет на спора по адм.дело № 9804/2020г. е била законосъобразността на Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“ и по този предмет съдът е формирал воля в постановения акт № 5306/02.09.2021г.

Според правната теория, непълно е решението, когато липсва формирана воля на съда относно част от спорното право или по един от предметите на иска, или по допълнителни искания, свързани с главния спорен предмет. В настоящия случай, АССГ, II-ро отделение, 22 състав е разгледал целия предмет на спора и се е произнесъл по него. Изложил е доводи относно законосъобразността на административният акт. Като е посочил, че предявената жалба е основателна и я е уважил, този съдебен състав в диспозитива на решението от 02.09.2021г. е формирал воля по целия предмет на въведения съдебен контрол.

При непълното решение законът има предвид абсолютната липса на формирана в диспозитива на съдебния акт воля на съда относно целия спорен предмет, въведен с фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата и от съдържанието на претендираното право, каквато липса в конкретния случай и не се констатира. За да е налице хипотеза на непълно решение е необходимо съдът да не се е произнесъл по цялото направено искане. Постановяването на допълнително решение предпоставя такава непълнота, която може да се отстрани, без да се променя постановения вече правен резултат. Не е налице непълно решение, когато съдът е отразил напълно формираната своя воля, какъвто е настоящият случай. Недопустимо е в производството по реда на чл.176 ал.1 от АПК да се иска изменение на постановено съдебно решение т.е. да се иска de facto постановяване на ново съдебно решение с друг правен резултат и пререшаване на спора. След като АССГ, II-ро отделение, 22 състав се е произнесъл по жалбата на А. П. Г. и конкретно срещу обжалваният акт от 30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“, като е приел че заповедта е незаконосъобразна и я отменил, като при така формираните изводи очевидно е, че този акт е действителен и не е опорочен под формата на нищожност.

На второ място, следва да се отбележи, че съгласно чл. 168, ал. 1 АПК „съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК“. Независимо дали жалбоподателят е релевирал доводи за нищожността на акт, съдът е длъжен, спазвайки и принципа на служебното начало, да установи дали такава следва да бъде прогласена с оглед установените факти и приложените доказателства. Изпълнението на това негово задължение се дължи при всеки случай на допустимо оспорване, като се отделят случаите по чл.149 ал.5 от АПК. Следва да се отбележи, че при произнасяне по съществуващото на спора с влязло в сила съдебно решение, повторно оспорване на акта въз основа на доводи за неговата нищожност е недопустимо.

Незаконосъобразността като понятие има две значения – в широк и тесен смисъл. В обхвата на понятието, широк смисъл, се включват всички основания за прогласяване на нищожност /конкретно по чл. 146, т. 1 АПК поради некомпетентност на органа,

издал акта, и специфичните такива по чл. 146, т. 2-5 АПК, според тежестта на порока/, т.е. обуславящите валидността на акта предпоставки, и основанията за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2-5 АПК, в тесен смисъл на понятието, обуславящи отмяна на акта. Отделно, в теорията и практиката е застъпено и становище, че понятието „законосъобразност“ би могло да се разбира ограничително като съответствие на акта с материалния закон.

Въз основа на така направения анализ настоящата съдебна инстанция формира извод, че не са били налице предпоставките за прогласяване на нищожността на заповедта и поради това, при отмяната на акта с решението, чието допълване се иска, не е дължала произнасяне с изричен диспозитив за отхвърляне на жалбата в тази ѝ част.

На трето място, относно законосъобразността на репатрирането на автомобила обсъждане в настоящото съдебно производство не се следва. То е образувано по жалба на А. П. Г. срещу Заповед № РСЛ20-РД09-253/30.06.2020г. на кмета на Столична община, район „С.“, с която се нарежда да бъде извършено принудително преместване на ИУМПС, като е указано изпълнението ѝ в разумен срок след влизането в сила от [фирма], с което дружество СО има сключен договор и притежаващо разрешително по чл. 45, ал. 1 ЗУО за извършване на дейности по събиране, транспортиране, временно съхраняване и разкомплектоване на ИУМПС. Налице ли са правомощията на [фирма] да извършва принудителното премахване на автомобила не подлежи на анализ.

В акта, чието допълване се иска, изрично е посочено: „заповедта е била изпълнена, преди да влезе в сила. За нейното изпълнение не се спори в хода на производството, а и това обстоятелство изцяло е подкрепено от събрания по делото доказателствен материал. Нито с НУОПОЧТСО се допуска предварителното ѝ изпълнение, нито такова е предвидил административният орган при наличието на основанията по чл. 60, ал. 1 АПК. Нещо повече, изрично в точка 1 от заповедта е посочено – „да се изпълни в разумен срок след влизането ѝ в сила“. Не е налице изпълнително основание по чл. 268, т. 1 АПК.

Репатрирането на автомобила представлява фактическо действие, което се извършва само в изпълнение на влязъл в сила административен акт. В случая актът не е бил влязъл в сила, за да бъде извършено и съответното принудително преместване. Репатрирането не е самостоятелен административен акт, а представлява задължение на административния орган, имплементирано в оспорената заповед и което пряко и негативно засяга нейния адресат. При това с произнасянето по нейната законосъобразност се излагат и доводи следвало ли е изпълнението на това задължение, т.е. в настоящото производство съдът не дължи отделен коментар осъществено ли е законосъобразно репатрирането на автомобила. Този извод е естествена последица на процесния спор, при решаването му със сила на присъдено нещо.

Тук е мястото да се отбележи, че оспорената заповед предвижда принудително преместване на автомобила, което действие е резултат от липсата на доброволно изпълнение на задължението на собственика на автомобила да премести същия, и това фактическо действие не бива да се смесва с института на принудителното изпълнение в едно изпълнително производство /чл. 267 и следващите АПК; конкретно – чл. 277, ал. 2, т. 4 АПК/. Твърдението на жалбоподателя в последното открито съдебно заседание, че репатрирането на автомобила е незаконосъобразно, не е обусловено с

конкретни правни мотиви и доказателствени искания. Съдът презумира, че е налице именно смесване на задължението по оспорената заповед и принудителното изпълнение при влизането ѝ в сила, поради което и не дължи произнасяне по последното. В действителност жалбоподателят е направил доказателствени искания, представил е многобройни писмени доказателства, приобщени и анализирани с оглед предмета на делото, но същите пряко касаят законосъобразността на оспорената заповед, в която, както се посочи неведнъж, е разпоредено принудително преместване на ИУМПС.

Не са налице предпоставките за преустановяване на действие, извършвано от административен орган или длъжностно лице, което не се основава на административен акт, по смисъла на чл. 250 и следващите АПК или действия на органа по изпълнението по чл. 294 и следващите от АПК, каквито доводи не са изложени. Акцентът, който може да се постави, е, че се касае за приключили в правния мир фактически действия, т.е. не би могло да се претендира преустановяването на нещо, което е престанало да съществува.

Само за пълнота на изложението съдът посочва, че приложение биха могли да намерят разпоредбите на чл. 203, ал. 1 и следващите АПК и чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Гарантирано е правото на А. П. Г. да претендира вреди въз основа на отмяна на административния акт, предмет на настоящото производство, когато с влязло в сила съдебно решение се установи неговата незаконосъобразност.

В заключение, предмет на делото са разпоредените с административния акт субективни права и задължения спрямо адресата му и респ. следващото от това негово процесуално право да сезира съдът с искане за защитата им. В този смисъл непълно е решението, което не съдържа произнасяне по съществуването и отменяемостта на оспорените разпоредени права. По този предмет на делото съдът се е произнесъл с отменителен диспозитив и не е налице спор, който е останал висящ и неразрешен. Принципно съдът е длъжен да се произнесе служебно по законосъобразността на административния акт независимо от посочените от оспорващия основания и искане – чл.168 ал.1 от АПК. Резултатът обаче от това произнасяне е посочен в разпоредбата на чл.172 ал.2 от АПК, а именно: съдът разполага с посочените правомощия - да обяви нищожността на оспорения административен акт, да го отмени изцяло или отчасти, да го измени или да отхвърли оспорването. Това предопределя и диспозитива на съдебното решение. В случая с решението, чието допълване се претендира жалбата е уважена, като е отменена заповедта на кмета на Столична община, район „С.“. Не е налице друго искане, по което съдът да не се е произнесъл. Излагането на допълнителни мотиви към постановеното и невлязло в законна сила решение е процесуално недопустимо. В обобщение и предвид на това, че абсолютна предпоставка да бъде допълнено едно съдебно решение е пропуск на съда да разгледа част от предмета на делото, което в конкретния случай не е налице, искането с правно основание чл.176 ал.1 АПК се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран, на основание чл. 176, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на А. П. Г. за допълване на решение № 5306/02.09.2021г. по адм. дело № 9804/2020г. на Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от решението да бъде връчен на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

Съдия: